

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

41ste JAARGANG No. 9.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

SEPTEMBER 1940

Territoriaal Hoofdkwartier:
voor Ned.-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

„... EEN HANDVOL KOREN.“

„Is er een handvol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruischen als de Libanon!“
Psalm 72 : 16a.

De oogsttijd is een tijd van vreugde en een tijd van overvloed, zooals het zoo terecht voorgesteld wordt in de afbeelding op deze pagina. De mensch wordt beloond voor zijn geloof en arbeid; de lange, zware dagen van moeitevol ploegen en vertrouwend zaaien zijn voorbij en blijde worden de resultaten binnengehaald.

Levendig herinner ik mij nog, hoe ik als jongen eens een bezoek bracht aan de boerderij van mijn grootvader gedurende den oogsttijd. Iedereen-meester en knecht - was hard aan den arbeid van den vroegen morgen tot den laten avond. Er was zooveel te doen, dat zelfs ik, een kleine bleeke stadsjongen, aan 't werk gezet werd om de kostbare schoven in de schuur te helpen brengen!

Er was activiteit, geweldige activiteit overal, hard werk, vermoeiende lichamelijke inspanning, doch het was vreugdevolle activiteit, vroolijk werken, vrij van alle tobberijen. Den volgenden Zondag bezochten wij de kleine ouderwetsche dorpskerk, die mijn voorvaders nog hadden helpen bouwen en wij zongen blijde liederen van dank voor goeden oogst!

Ja, de overheerschende toon bij den oogst is vreugde en geluk en de reden daarvoor is te vinden in de volkomen harmonie tusschen God en menschen. De landman stond op het veld op een nog kouden lentemorgen en met milde hand strooide hij het kostbare zaad op den akker, wetend met zekerheid geboren uit ervaring, dat dit schijnbaar verlies hem veel gewin zou brengen.

Ongetwijfeld zou een deel van het zaad onvruchtbaar blijken te zijn; een deel ervan zou ten prooi vallen aan vogels en veldmuizen, maar dit verlies zou onbeduidend wezen in vergelijking met het uiteindelijk gewin, dat hem in den oogsttijd ten deel zou vallen.

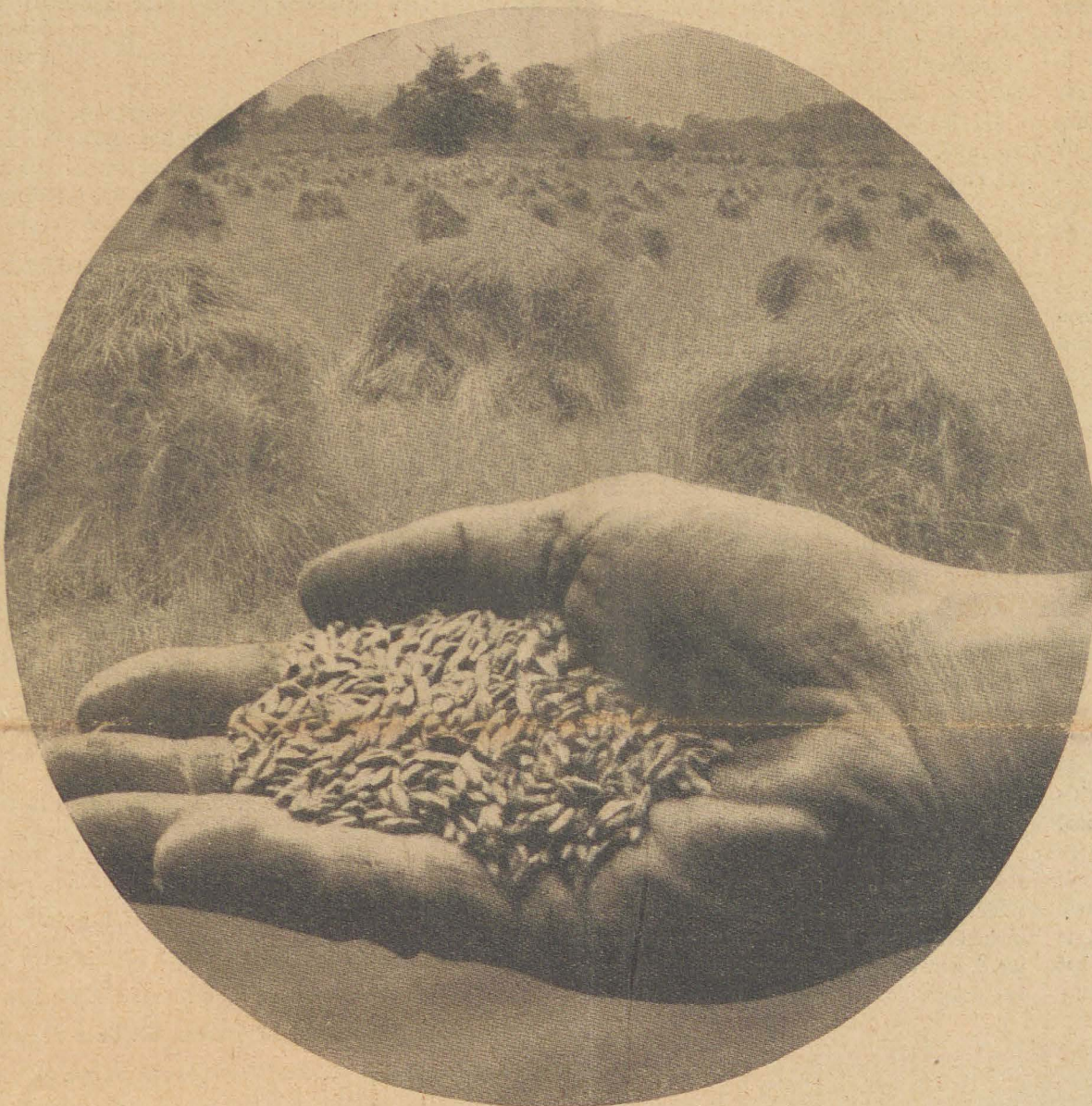
Ik zeide, dat de oogsttijd een tijd van vreugde is en uit den aard der zaak is dit ook zoo. Onder normale omstandigheden mag de landman verwachten, dat hij loon op zijn arbeid zal ontvangen en dit bereidt hem vreugde, de vreugde van beloonde moeite en bevrijding van zorg. Hetzij hij zich altijd van dit feit bewust geweest is of niet, toch was hij een mede-arbeider Gods en dit brengt in zichzelf reeds een bewuste vreugde.

Wij zouden ongetwijfeld dien man een dwaas noemen, die een handvol graan zou nemen en zeggen: „Ik zal dit zaad laten ontkiemen en zich vermenigvuldigen, doch ik zal dit zelf bewerken, zonder de hulp van de natuur-elementen. Ik wil niet de risico loopen het zaad te verliezen door het in den grond te leggen, waar het, zoo het niet door vogels wordt weggepikt of door de veldmuis gegeten, zeker zal sterven“.

„Welk een dwaas!“ zoudt ge met recht zeggen, „weet die man niet, dat de eenige manier om resultaten te verkrijgen juist is te doen, wat hij niet wenscht?“ Indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zoo blijft het alleen. En toch, en toch, dwaas als het moge klinken, is dit precies wat duizenden en duizenden, ja miljoenen menschen trachten te doen met hun leven.

Geheele naties, daartoe aangezet door een geest van overdreven vaderlandsliefde, welke elken anderen invloed buitensluit, hetzij deze ten goede of ten kwade is, sluiten hierdoor ook zichzelf buiten de warmte, het licht en de liefde van Jezus Christus en zijn dan verwonderd over de magere resultaten, die zij bereiken.

Dagelijks lezen wij over de ellende en het lijden, dat heden ten dage in zoovele landen heerscht. Wij trachten het te begrijpen, te dringen door de duisternis van onzekerheid, welke de wereld omhult

en meer dan ooit worden wij ons bewust van de hulpeloosheid van het mensdom. Bijna had ik gezegd „hopeloosheid“, maar, dank God, wij zijn niet als degenen, die geen hoop hebben. Hem is nog overig gebleven een aantal getrouwen en ofschoon het zaad des geloofs verborgen is, wellicht bedolven onder vele dingen, toch zal zekerlijk de dag komen, dat, getrokken door het licht en de warmte van Gods liefde, het zijn kluisters zal verbreken en uit zal spruiten tot nieuw leven.

Doch ik moet niet van mijn onderwerp afdwalen. Zooals ik bij aanvang zeide, een harmonische samenwerking tusschen God en den mensch schept volmaakt geluk. In het Engelsch is een gezegde, dat luidt: „God en de mensch zijn samen noodig om een aardappel te laten groeien“. Waarom dit zoo is zal altijd een van de geheimenissen blijven van Gods weg met den mensch, want zekerlijk, indien Hij dit wenschte, kon Hij een appel voortbrengen der menschelijke hulp, onbegrijpelijk genoeg, is het een feit, dat met aardappelen, appels en ander fruit,

groenten, enz. de beste resultaten bereikt worden, wanneer God en de mensch samenwerken in bewuste harmonie. Als bovengenoemde dingen in „het wilde weg groeien“, zijn de resultaten vaak zeer teleurstellend.

Het is droevig het te moeten zeggen, doch zéér wáár, dat er vandaag weinig vreugde en werkelijk geluk is in deze wereld. De liederen, die wij zingen, indien het geen uitdagende nationale liederen zijn of ondoordacht gezang is, om onzen geest af te leiden van de zorgen van het oogenblik, worden ons van de lippen geperst onder den druk van den tijd. Verdwenen zijn de jubelende, onschuldige zangen uit onze kinderjaren, vermoord door kanongebulder en uiteenspattende bommen.

Wat is de reden van dit alles? Neem even tijd de afbeelding op deze pagina goed te bezien. Zie naar die hand, die voorzichtig de graankorrels vasthoudt en zie daarachter dat wijde veld met rijp, opgebonden graan, het geheel een symbool van overvloed des levens, een onuitgesproken gevolg van samenwerking tusschen God en den mensch. De mensch, instinctmatig de wetten der natuurlijke evolutie volgend, werpt schijnbaar het kostelijke zaad weg, doch slechts om te ervaren, dat, zelfs al ging dit zaad verloren, hij toch „honderdvoud“ terug ontving, want God werkte met hem samen.

En dit is de les, die de oogst ons leert: waar geluk - en natuurlijk houdt dit ook in ware vreugde en vrede, - kan alleen ons deel zijn, indien er volkomen harmonie bestaat tusschen God en den mensch. Deze handeling is wederkeerig - de mensch in vertrouwende gehoorzaamheid aan de Goddelijke wet, verliest schijnbaar alles - God belooft des menschen geloof met een overvloed des levens.

Veel wordt gesproken in den Oogsttijd over den grooten oogst, welke eenmaal zal plaatsvinden bij de wederkomst van Christus. De Heiland Zelve, sprekend over deze gebeurtenis, sprak over de vreugde der rechtvaardigen, de weening en knersing der tanden der goddeloozen. De rechtvaardigen zullen zich verheugen vanwege deze harmonische samenwerking met God; de goddeloozen..... zullen onuitsprekelijke smart lijden, omdat zij tenvolle tot het besef komen, dat zij deze harmonie misten. God helpe ons voor het te laat is, om samenwerking met den grooten Landman te zoeken, opdat ons leven vrucht moge dragen voor Hem.

Door Adjudant T. Harding Young

OPGEROEPEN TOT HOOGER DIENST.

Mevrouw Generaal Carpenter vertelt, hoe mevrouw Brigadier Climpson van het Fransche slagveld werd Bevorderd tot Heerlijkheid.

Onder „Internationaal Legernieuws” vermeldden wij in ons vorig nummer reeds, dat mevrouw Brigadier Climpson, die met haar echtgenoot was aangesteld ter assistentie voor het „Oorlogswerk van het Leger des Heils in Frankrijk”, door een bomsplinter gedood werd.

Gedurende den wereldoorlog 1914-1918 gaven de Brigadiers zich eveneens, zonder aan zichzelf te denken, met volle toewijding voor ditzelfde werk. Wij nemen nu hieromtrent het volgende verslag over uit de Zuid-Afrikaansche Strijdkreet.

* * *

Het is me, alsof het eerst gisteren was, dat de Generaal en ikzelf vergezeld van Kolonel Booth Davey een dag doorbrachten met Brigadier en mevrouw Climpson „ergens in Frankrijk” voor de inspectie van de Leger des Heils „Red Shield” barakken, (centra waar cantine, etc. gevestigd waren voor de militairen, die van en naar het front gingen), en waar zulk een prachtig werk gedaan werd onder de troepen, die streeden in Noord-Frankrijk.

De opgewektheid en praktische kennis van zaken van mevrouw Brigadier Climpson maakten een bijzonderen indruk op ons. Met lichten tred bewoog de kleine, slanke figuur zich op het terrein van haar arbeid, hier de helpende hand reikend, daar een bemoedigend woord sprekend.

Even wierp ik een blik in het kleine heiligdom van waaruit zij ontelbare diensten bewezen had aan hen, die de Legercantines bezochten en die haar den eere-naam gegeven hadden van „moeder Climpson” of wel „moeder C”.

Zelf had zij geen kinderen, maar haar moederhart vond uiting in het betoonen van opofferende liefde en zelfverloochenende diensten aan de jongens van onze Engelsche strijdkrachten.

Gedurende den vorigen oorlog en onmiddellijk nadat ook nu het Internationaal Hoofdkwartier zijn regelingen voor het „Oorlogswerk” gemaakt had, gaf zij zichzelf zonder eenige terughouding om de zonen van moeders, die thuis moesten blijven, te „bezoeken”. Dag aan dag strooide zij het Evangelie uit. Nadat de man-

Nadat het mogelijke gedaan was om de veiligheid van de officieren, die in de naaste omgeving arbeidden, te verzekeren, gingen Brigadier en mevrouw Climpson door slechts enkele andere officieren vergezeld op weg in de richting van de kust.

Spoedig werd de lucht vervuld met het gedreun van naderende vliegtuigen, gevolgd door het geluid van uitgeworpen, ontplofende bommen. Onmiddellijk verlieten de officieren de auto en wierpen zich, met het gelaat voorover, op een nabijzijnd veld. Geen kreet werd gehoord, doch toen de luchtaanval voorbij was en de Brigadier zich omkeerde om tot zijn vrouw te spreken, kwam er geen antwoord en werd het hem duidelijk, dat een Sten tot Hoogeren dienst haar had bereikt. De geest was het lichaam reeds ontvloten en de ziel reeds Thuis bij haar Heer. Een groote wond tusschen de schouders toonde aan, dat een bomsplinter mevrouw Brigadier Climpson had getroffen.

De Brigadier nam het dierbare stoffelijk omhulsel in zijn armen en droeg het naar de auto. Het geronk van het vliegtuig, dat de doodelijke bom had uitgeworpen, was nog in de verte hoorbaar Was daar bitterheid in het hart van den beroofden echtgenoot? De Brigadier vertelde mij: „Ik keek naar boven en dacht aan de jongens, die de machines bestuurden. Jonge menschen, gedreven door een macht, die zulke daden eischt en ik had medelijden met hen”. Hooren wij hier niet de echo van een gebed, uitgesproken door onzen gezegenden Meester, voor hen, die Hem pijnlijk verwond hadden: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen!”

Met zijn kostbaren last bereikte de Brigadier een Kanaal-haven. Met groote teederheid zag hij in het stille gelaat. Daar was geen smart te lezen. „Liefste, ik kan hier nu niets meer voor je doen”, fluisterde hij. „Je zou niet anders wenschen, dan dat ik mijn plicht deed. Ik moet gaan en zien, of onze menschen in veiligheid zijn.”

Nog enkele oogeblikken bleef hij staan — toen ging hij weg. Kort daarop had de begrafenis plaats — de begrafenis van een soldaat. Er was gelegenheid noch tijd tot het maken van een kist. Het geliefde omhulsel werd gewikkeld in een veelkleurigen, wollen deken, door liefdevolle handen vervaar-

Omdat dit lied een uiting was van haar persoonlijke ervaring, kan zij nu juichen in dat land, waar geen zorg, geen zonde noch eenige pijn meer is.

Kolonel Davey sprak daarna de in het Leger des Heils gebruikelijke woorden bij een dergelijke plechtigheid uit:

„Daar het den almachtigen God behaagd heeft, onze lieve makker Mary Climpson, van haar plaats in het Leger des Heils te bevorderen tot de eeuwige woning hierboven voor haar bereid, vertrouwen wij nu haar lichaam aan dit graf toe, in de vaste en zekere hope haar weder te ontmoeten op den Opstandingsmorgen.”

Haar echtgenoot bracht haar een laatst saluut — toen keerde hij terug naar zijn arbeid.

* * *

De droeve dag was zoo druk geweest van den morgen tot den avond toe, dat het reeds laat was, toen de Brigadier voor het eerst gelegenheid had zijn dagboekje te lezen voor een vertroostend woord. Hij zocht het voor

dien dag aangegeven gedeelte op en met een ontroerd hart las hij: „En Jezus zeide tot haar „Maria”. (Mevr. Climpson's naam was Mary). De droeve gebeurtenis van dezen dag was dus geen „wreede daad” geweest. De Heer Zelf had zijn trouwe „kameeraad”, die 29 jaar zijn levensgezellin geweest was, tot Zich geroepen voor hooger dienst. Met oogen verduisterd door tranen boog hij het hoofd en bracht hij het offer. De Heer had haar geroepen, de Heer had haar ontvangen

* * *

Laat ons God danken voor dit nieuwe bewijs, dat voor den Christen de dood niet is de harde, kille boodschapper van het stille graf, neen, hij is veeleer de engel, die de deur opent tot het schoone paleis van onzen Koning, waar al de getrouwen zullen hooren: „Welgedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht — ga in, in de vreugde uws Heeren.”

Indien ons geloof werkelijkheid voor ons is, is het wonderbaar geroepen te worden om met Christus te zijn, Zijn heerlijkheid binnen te gaan, in dat land, waar zonde is noch pijn. Het is de hoogste vreugde. Groot-scher is het echter nog te willen leven, te strijden, te dienen en zich te geven voor anderen. Hij, die zijn leven wil verliezen, zal het vinden en het eeuwige leven beërven. Meer en meer moeten wij onszelf op deze groote waarheid leeren instellen.

ZAAIEN

„Zoo is noch hij, die plant, iets, noch hij, die nat maakt, maar God, die den wasdom geeft.”

1 Kor. 3:7.

Want God zelf is de groote Zaaier aller eeuwen, Die niet moedeloos wordt noch mat, Die bij nacht werkt als ten dage. Zooals de psalmdichter eenmaal zong van den Bewaarder Israëls, Die niet sluimerde noch sliep, en zich geborgen voelde in Zijn Albestuur, zoo voelt ook de religieuze mensch van heden zich gedragen door het nimmer-rustend en genadig vertrouwen Gods in menschen. Hij blijft zaaïen. Ondanks ons bederven van Zijn zaad, ondanks onze onwilligheid — God zaait. Door het leven zelf en door de persoonlijkheid van Christus stort Hij Zijn tarwe uit over de wereld, waar ze voedselbodem zoekt in menschenharten. Hij heeft vertrouwen in ons. Het is beschamend. Hij weet hoe verleiding komt en het opschietend gewas wegrukt, Hij weet hoe weinig vruchtbaar menigmaal de grond is van ons hart en hoe woekerplanten er tieren — maar Hij weet ook, hoe één korrel van onder het onkruid uitgroeien kan tot bloei en vrucht. En Hij zaait. Ja, het is beschamend. Maar het is ook bezielend. En troostend. Want ondanks alle mislukking van Zijn oogst door menschelijk tegenwerken blijft onze wereld opgebouwd uit menschenharten, waarin God rusteloos zaait.

MIEN LABBERTON.

AAN GOD GEWIJD

Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel leidt de opdrachtdienst van twee kinderen in BANDOENG I.

nen vertrokken waren naar het front, kwamen er briefjes, „gekrabbeld” soms op allerlei stukjes papier, het eenige wat vaak voorhanden was, briefjes, die uitingen waren van dankbaarheid voor haar lieve zorgen. Sommige „jongens” hadden bloemen geplukt op het veld, ze gedroogd en sloten ze dan in den brief aan „onze lieve moeder C. — ter herinnering”.

Toen wij na een langen vollen dag afscheid van haar namen, vermoedden wij niet, dat dit een afscheid zou zijn „totdat de morgen aanbreekt en de schaduwen vlieden”.

* * *

Twee dagen later brak de oorlog in al zijn wreedheid en verwarring uit over Frankrijks lachende velden, waardoor wij zoojuist nog gereisd hadden. De gebeurtenissen volgden elkaar snel op en op een morgen ontving Brigadier Climpson orders, dat de heilsofficieren alle posten aan het front moesten verlaten. Toen begon een dag van snel handelen, onverbiddelijken, zwaren arbeid en bittere smart. Niettegenstaande alles wat gebeurde, staat deze dag echter in de herinnering van één man, als een dag, waarop „de vrede, die alle verstand te boven gaat” een zeer diep-beleefde werkelijkheid werd.

digd op een der Gezinsbonden in Engeland voor „oorlogsslachtoffers”. Met grooten eerbied werd zij ter ruste gelegd temidden van haar „jongens” in wier dienst zij haar leven had gegeven.

Op dit Britsche kerkhof op Franschen bodem stond een klein groepje heilssoldaten. Naast Brigadier Climpson stond Kolonel Booth Davey, verder de Kapiteine van het kleine Legerkorps ter plaatse, die haar Vlag ontplooidde, en haar Luitenant, ook nog enkele andere Engelsche officieren.

Zij zongen te zamen het lievelingslied van mevrouw Brigadier Climpson:

O blijde dag, toen 'k mij verbond
Aan Hem, zoozeer mijn liefde waard!
O, laat Zijn lof dan te allen stond
Weerklinken tot het eind der aard!

Niets scheidt mij voortaan meer van Hem:
Ik ben mijns Heeren; Hij is mijn!
Ik wil Hem volgen op Zijn stem;
Hij zal mijn trouwe Herder zijn.

Oogsten op onze
Landbouw-
kolonie te
KALAWARA
in
Midden-Celebes

EEN DAG TEGELIJK

door mevr. Lt.-Kolonel
J. H. RIDSDDEL.

Het ware voorschrift is te leven bij den dag, een leven van vertrouwen. De wet der Goddelijke genade is: „De morgen zal voor het zijne zorgen”. De wet der Goddelijke bevrijding: „Hij is krachtiglijk bevonden eene Hulp in benauwdheden”. De wet der Goddelijke leiding is: „Stap voor stap”.

Iemand, die op een donkeren weg een lantaarn draagt, kan slechts één stap vooruit zien, als hij dien stap neemt, draagt hij de lantaarn voorwaarts en deze verlicht zijn pad voor den volgenden stap, totdat hij veilig zijn bestemming bereikt, zonder ook maar eenmaal in het duister te hebben getreden.

De heele weg was licht voor hem gemaakt, hoewel de weg slechts één stap tegelijk zichtbaar was. Dit is Gods wijze om ons te leiden „Een stap tegelijk”.

Het is een gezegend geheim, dit leven één dag tegelijk. Een ieder kan zijn lasten wel dragen tot den avond, hoe zwaar deze ook mogen zijn. Ieder kan zijn werk volhouden tot den avond, hoe zwaar dit ook moge zijn. En in de kracht Gods kan ieder, die wil, een leven leiden vertrouwend, liefhebbend en rein, totdat de zon ondergaat. En is dit niet wat het leven eigenlijk beteekent voor ons — slechts een korte dag!

Een patiënt, die een ernstig ongeluk was overkomen vroeg hoelang ze in bed zou moeten blijven. De dokter antwoordde haar: „Slechts één dag tegelijk”. Dit leerde de patiënte een kostbare les.

Dezelfde les leert God Zijn volk. Hij leerde hun deze door alle eeuwen heen, op de wijze, waarop Hij Israël voedde gedurende zijn reis door de woestijn. Dag aan dag regende het Manna, genoeg voor elken dag, niet méér en niet minder. Evenzoo belooft God ons niet „zooals uw week”, of „zooals uw maand”, maar „als uw dag, zóó zal uw sterkte zijn.”

Waarom zouden wij dan steeds bezorgd zijn voor de toekomst? Het wordt ons uitdrukkelijk gezegd: „Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen”.

PELANTOENGAN.

Blijde en droeve dagen.
Twee makkers Bevorderd tot
Heerlijkheid.

Ook op Pelantoengan hebben wij het 75-jarig bestaan van het Leger des Heils mogen herdenken. Majoor Midtbö had de leiding. Wij hebben te zamen stil gestaan bij het feit, hoe God onzen Stichter, William Booth, gebruikt heeft, om duizenden uit de duisternis tot het ware Licht van Christus te brengen en hoe Hij door dezen bezielde strijder ons machtig Leger heeft doen ontstaan. In kort bestek vertelde de Majoor over het ontstaan van het Leger des Heils. Gods wondere leiding kwam hierbij duidelijk tot uiting. Ook Majoor Cullen vertelde eenige ervaringen uit den tijd, dat zij zelf ten huize van den Stichter vertoefde. Daarna gaf het muziekkorps een nummer ten beste, waarop het zangkoor zong. Wij werden allen rijkelijk gezegend!

Wij zijn God en het Leger dankbaar, dat ook Pelantoengan niet werd vergeten en de vlag ook hier eenmaal is geplant geworden. Het goede zaad van het Evangelie is gezaaid, God gaf Zijn wasdom en na harden arbeid heeft het vrucht, ja veel vrucht getragen.

Velen van hen, die hier bekeerd werden zijn reeds THUIS geroepen, waaronder nu ook broeder Paul, secretaris van korps III. Onbekeerd kwam hij 11 jaar geleden op Pelantoengan. Van Godsdienst wilde hij niets weten, totdat op zekeren dag Christus hem vond, hem genade schonk en de liefde in hem deed ontwaken, om ook anderen tot het licht te leiden. Ook zijn moeder schreef hij om vergiffenis. Het leven van onzen broeder heeft velen gezegend. Het was op den avond van 30 Juni l.l. dat hij de makkers en officieren voor het laatst vroeg zijn lievelingslied te zingen (359 uit den Legerbundel), waarop hij heenging *Wat God doet is altijd goed.*

Onze kapelmeester, Liem Tjioe Woen, heeft op den 15den Juli de Heilswapenen voor goed neergelegd. Als heiden kwam hij hier om genezing te zoeken voor zijn ziekte. Schrijven noch lezen kon hij en ook was hij de Maleische taal niet machtig. Maar God heeft hem bekeerd en tot grooten zegen gesteld, niet alleen voor de zieken, doch bovenal als een geestelijke helper. Telkens wees hij de menschen op het kruis van Christus, niets was voor hem teveel, waar het den arbeid zijns Meesters gold. Hij heeft zich in alles een waar en nederig kind van God betoond. Altijd was het: **Christus eerst!**

(vervolg kol. 4).

MAJOOR H. LAUTER

VIJF EN TWINTIG JAAR HEILSOFFICIER.

EEN PERSOONLIJK GETUIGENIS.

„God heeft mijn leven wonderbaar geleid”, dat is mijn ervaring, als ik terugzie op de 25 jaren van dienst als officier van het Leger des Heils. Vroeger was ik zes en een half jaar als zendeling in Britsch-Indië werkzaam.

De roepstem tot dezen Zendingsarbeid kwam tot mij, terwijl ik op zekeren wondermooien avond in Genua zat te kijken naar de door de maan verlichte zee, met een dien dag gelezen zendingsblad in de hand. Ik gehoorzaamde en toen ik jaren daarna met verlof terugkwam in Engeland, kwam dezelfde roepstem nogeens tot mij en wel door het boek van Harold Begbie over den arbeid van het Leger des Heils in India. Weer gehoorzaamde ik, omdat, toen ik bekeerd werd en mij aan Christus wijdde, ik beloofd had Hem mijn leven te laten besturen en ik had ondervonden, dat het nimmer verkeerd gaat, als wij dat doen.

Het was in 1921 toen wijlen Generaal Bramwell Booth in Berlijn een samenkomst leidde, dat dezelfde roepstem nogmaals tot mij kwam, ditmaal wederom voor zendingswerk. Ik had toen reeds 7 jaar als heilsofficier in mijn vaderland gearbeid. In 1922 kwam ik in Ned.-Indië aan en in het tweede jaar van mijn zijn hier, werd ik aangesteld voor Sapoeran. Hier mocht ik werken tot 1934. Op zeer wonderbare wijze opende God toen den weg om in Poerwonegoro met zendingswerk te beginnen. Een mantri van de irrigatie was van Sapoeran overgeplaatst. Hij en zijn vrouw hadden het Leger des Heils leeren kennen in Poerworedjo en nadat ik hen een paar jaar geregeld had bezocht, zeide de vrouw tot mij: „Wanneer U hier het werk komt openen, zullen wij Christenen worden”. Welk een verrassing! Het was weer Gods roepstem en ik gehoorzaamde. Nu werk ik hier reeds 6 jaren en wij hebben meer dan 100 Christenen van meer of minder geestelijk gehalte. God heeft gewerkt. Het was voor mij een openbaring Gods deze vruchten te mogen aanschouwen, omdat ik zoo-

lang gewerkt had onder de bigotte Islamieten in de bergen, waar weinig vruchten voor Gods Koninkrijk gezien worden.

Een nette zaal met woning is ingericht. Wij helpen de zieken met eenvoudige medicijnen, bezoeken de Javanen en strijden tegen de machten van de duisternis in hun leven. Onze eenvoudige Leger des Heils-methoden zijn zeer nuttig en de zondaren hebben leeren begripen, dat wie vlucht tot Jezus en openlijk schuld belijdt aan de zondaarsbank, wordt vrij van zijn hartstocht; vooral spelers en ook enkele inbrekers hier uit het dorp hebben dit ondervonden. God redde hen met Goddelijke ontferming.

Nu word ik oud, maar zoolang ik nog kan, wil ik arbeiden voor de komst van Gods rijk in dit district, tot opnieuw de stem van mijn Meester mij zal roepen, maar dan tot hooger dien dienst in de Eeuwigheid. Hij is het waard, dat men Hem eert en zich in Zijn dienst laat verteren.

H. LAUTER.

LOON OP DEN ARBEID.

Welk een tafereel van vrede en schoonheid! Dit was de indruk, die gemaakt werd op schrijver dezes bij gelegenheid van zijn eerste bezoek aan een Javaanschen desso-post. Majestueuze palmboomen wiegden op den wind tegen een mooien achtergrond van bergen en blauwen hemel — alles scheen goed en schoon. Doch men had zich slechts te keeren en een blik te slaan in de kleine donkere huizen van de bevolking, om te beseffen, dat alles niet zoo goed en mooi was, als het oogenschijnlijk leek, onwetendheid en zonde hadden hun stempel op hun omgeving gezet.

Doch temidden van deze bedorven schoonheid, ligt daar het Poerwonegoro-korps, een baken van hoop en vrede en een sprekend bewijs van Gods liefde en macht, op zichzelf reeds „loon” voor Majoor Lauter, die hier zoo getrouw haar „schapen” heeft gehoeid voor zoovele jaren. De reden, dat Brigadier Hiorth en ondergeteekende dezen post bezochten, was om de medaille voor langdurigen trouwen dienst uit te reiken aan de Majoor, die 25 jaar van toegewijden arbeid voor God in het Leger des Heils had voltooid.

De beide assistenten, de Luitenants Saiman en Soehari, hadden de zaal smaakvol versierd. Een groote schare van 120 personen vulde de zaal tot in alle hoeken. Verschillende Europeesche vrienden uit den omtrek en het kamponghoofd waren mede onder de aanwezigen.

Op bekwame wijze leidde Brigadier Hiorth dit samenzijn en als vertegenwoordiger van het Hoofdkwartier spelde hij de jubileerende Majoor de medaille op. Onder de verschillende sprekers, die hun gelukwenschen aanboden, waren een vertegenwoordiger van de Zending en de mantri-sergeant van het korps.

Ofschoon ik het gesprokene niet bij woerde kon volgen, zag ik aan de uitdrukking op de blijde gezichten, hoe allen zich oprecht verheugden, dat de arbeid van de Majoor door God en het Leger op deze wijze werd erkend.

Er was een sfeer van overwinning en dankbaarheid aan God voor al Zijn zegen. Wij wenschen de Majoor van harte geluk en bidden, dat zij in haar levensavond de tegenwoordigheid Gods moge ervaren, zooals zij dat tot nu toe mocht doen gedurende deze 25 jaren van haar trouwen dienst.

B. WELBOURN, MAJOOR.

HOUD UW ZIELE-AKKER REIN.

Dat zwaluwen en musschen
u vliegen over 't hoofd,
daar kunt ge niet van tusschen,
Schoon gij 't begeert, noch looft.

Maar dat zij in uw haren
zich nestelen en paren,
en broeden, broeden, broeden,
dat kunt gij toch verhoeden!

Begeerlijkheden komen tot ons; elken dag. Gedachten willen ons verontreinigen; voortdurend. Kwade vermoedens komen gestadig in ons hart op. Dáártegen kunnen we niets doen, tenzij dan in zóóver, dat we langzamerhand, door een innig gemeenschapsleven met Christus, er geheel of gedeeltelijk onvatbaar voor zijn. Maar al kunnen wij het niet verhinderen, dat zooveel kwade vogels over den akker onzer ziel vliegen en trachten het

Van de Redactie-tafel

Onze kalender in West-Indië. Nu de tijdige levering van kalenders vanuit Holland naar „de West” voor dit jaar is buitengesloten, kwam het verzoek naar Ned.-Indië om levering van een 600-tal van onzen scheurkalender. Het was ons een vreugde aan dit verzoek te voldoen en onze makkers in West-Indië te helpen. De totaal-oplage voor onzen kalender komt daardoor dit jaar op 6000.

* * *

Een hooge onderscheiding. Ook het Leger des Heils heeft met vreugde kennis genomen van de hooge onderscheiding (officier in de Orde van Oranje Nassau), welke Pa van der Steur van onze geliefde Koningin mocht ontvangen. De groote „Kinderbeschermers” zooals het „Sb. Hdlsblad” hem noemt, verdient deze erkenning van zijn mooien arbeid ten volle. Moge Gods zegen ook verder op hem en zijn werk rusten!

* * *

„Zingende heilssoldaten”. Juist nu in deze dagen de dagbladen melding maakten van den dood van Menno ter Braak, zond iemand den Kolonel een bladzijde uit „de Kroniek van Menno ter Braak” voorkomend in „Groot Nederland, October 1939”. Dit treffend woord van dezen grooten schrijver citeeren wij hierbij. „.....een onverstoorbaren factor in dezen maalstroom: het Leger des Heils, dat kalm doorgaat met zingen. Zij zijn immers al zoo lang gemobiliseerd voor het Godsrijk, deze heilssoldaten, dat een ander soort mobilisatie hun waarschijnlijk een normaliseering van de wereld lijkt, waarbij zij allang waren voorbijgegaan”.

* * *

Zendingsblad voor Ned.-Indië. Daar de droeve tijdsomstandigheden het onmogelijk gemaakt hebben momenteel de Zending vanuit het Moederland te steunen, heeft zich hier te lande een Zendingsnoodbestuur gevormd, dat toj taak heeft den noodigen steun in Ned.-Indië zelf te vinden. Gezeggende resultaten mochten op deze pogingen reeds worden ontvangen. Ook is een eigen blad uitgegeven, waarin verantwoording der ontvangenden gelden en zendingsnieuws aan de Zendingsvrienden wordt gegeven. Ontwijfeld zal het overal met waardeering ontvangen worden.

Ongeveer een jaar geleden werd de Blitarsche vierling opgenomen in het Javaansche Kinderhuis ter plaatse. Helaas is een der vier kleinen, het meisje, gestorven, doch de drie jongens maken het uitstekend. We zien ze hier met Majoor Ingham, de directrice. Het drietal is nu twee jaar oud.

goede zaad weg te pikken, — we kunnen wel voorkomen, dat ze er zich nestelen. We moeten ze energiek verjagen. We moeten ze van onzen ziele-akker verdrijven. Want wee, als we ze toestaan om post te vatten bij ons! Dan voelen ze zich spoedig thuis; dan gaan ze paren en broeden; dan wordt spoedig het booze geboren en vermenigvuldigd.

(vervolg van kol. 1).

Voor zijn heengaan liet hij de makkers bij zich roepen en had voor elk een bijzondere boodschap. Zijn laatste woorden waren: **God is liefde.** Hoe velen danken God voor het leven van dezen broeder! Zeer zeker beteekent het voor ons korps een groot verlies; maar vol moed gaat ons geliefd Leger strijdende voort, door blijde en droeve dagen en ook wij willen het groote motto niet vergeten: **De wereld voor God!**

Een der makkers.

DE LEGERVLAG

EN HAAR BETEKENIS

Men schaart zich rondom de vlag en straks buigt men eerbiedig het hoofd en hooren wij enkele mannen en vrouwen de vergadering voorgaan in gebed en te zamen vraagt men God om genade en kracht, om toch maar te leven en te werken overeenkomstig de hooge beginselen vertolkt door de kleuren van de geliefde

LEGERVLAG!

Wat beteekent zij dan wel voor den heilssoldaat?

Het groote roode veld spreekt van het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, Die stierf voor de zonde der gansche menschheid. Dat ontroert ons, want elke heilssoldaat is een *verlost* zondaar, verlost van de macht des kwaads en van de straf der hel, niet door eigen verdienste, maar door het bloed van het Lam. Dat roode veld doet tevens een beroep op den heilssoldaat en zegt: Ga uit! predik dit heil, overeenkomstig uws Meesters bevel, aan alle volkeren, tot aan de einden der aarde! Velen zijn in satans macht, gaan gebukt onder hun zondenlast, doen bedevaarten en brengen offeranden, om toch maar bevrijding te vinden, predik het woord der Verlossing, die in Christus is!

In het midden ziet u de achtpuntige gele ster. Wat beteekent die? Het geel in het hart van onze vlag, doelt op het vuur des Heiligen Geestes. De heilssoldaat gelooft in het *Pinkstervuur!* Het is de Heilige Geest, Die zekerheid geeft omtrent het kinschap Gods en het is dezelfde Goddelijke kracht, die dringt tot en bekwaamt voor het werk.

„Maar wat zegt die blauwe rand van de vlag dan?” vraagt u wellicht. Ziet, lezers, dat blauw wijst ons op de hemelsche reinheid. Het Leger zegt: „Wanneer ge verlost zijt door het bloed van Christus, Gods Zoon; wanneer gij vervuld zijt met het heilig vuur en gedreven wordt door den Heiligen Geest, dan moet uw leven een *rein*

leven zijn, uw wandel als in den hemel van waar wij onzen Zaligmaker verwachten”.

Nu zult u begrijpen, welke een heilig symbool de Legervlag is voor den heilssoldaat en een gevoel van grooten dank aan God vervult zijn hart, wanneer hij gaat beseffen, dat deze vlag wappert in bijna 100 landen en koloniën en dat tienduizenden officieren en soldaten onder deze kleuren dienen met één verlangen, n.l. tranen te drogen, leed te verzachten, zieken te verplegen, gevangenen te bezoeken, gevallenen op te heffen, zondaars tot den Heiland te leiden en mede te werken aan de uitbreiding van het eeuwig Godsrijk, waar liefde en vrede heerscht.

Met eerbied, een traan in het oog, ontroering in het hart en groote warmte in hun stemmen, zingen de heilssoldaten:

*De vlag, die verlossing verkondigt aan de aarde,
De kleuren van liefde en van trouw,
Waarom wij eendrachtig steeds blijven geschaard,
Wat wijken of wankelen zou;
De vlag, die vereenigt de volkeren all',
De vlag, die verwint tot des satans rijk vall',
Die ook bij ons graf eens ontplooid worden zal,
Is de vlag van het Leger des Heils.*

PAS OP!

In een der vele oorlogsgeschiedenissen, die ik gelezen heb, vond ik het volgende verhaal van een eenvoudig man, die destijds in Helsingfors, in Finland, woonde. Ongeveer aldus vertelt hij eene gebeurtenis, die grooten indruk op hem gemaakt had.

Na het invallen van de duisternis moesten alle vensters donker gemaakt worden, uit vrees voor luchtschepen, die, door het licht geleid, onze woningen zouden kunnen treffen met de bommen hunner vliegtuigen. Wij woonden in de bovenste verdieping en onze vensters keken uit op zee. Op zeker avond werd er heftig aan de voordeur gescheld. Toen ik de deur opende, stond daar een agent in uniform. Hij bracht haastig zijn boodschap over: „wees zoo goed dadelijk van een klein zijvenster uwer verdieping een licht uit te doen of te bedekken — want het schittert als een vuurbaken op het water van de zee!”

Vaak heb ik aan dat voorval moeten denken. Die (naar het scheen) kleine nalatigheid van mij had groote en bedenkelijke gevolgen kunnen hebben. Met nauwkeurigheid had ik alle groote vensters van mijn verdieping goed en grondig afgedekt, maar alleen aan dat ééne, kleine zijvenster had ik niet gedacht.

Hoe dikwijls heb ik niet mijzelf en anderen geschaad door een gebrek aan waakzaamheid, het zieleleven van mijne medereizigers naar de eeuwigheid in gevaar gebracht, doordat ik slordig, biddeloos de een of andere zonde gering achtte of duldde, die ik in 's Heeren kracht had moeten en kunnen bestrijden! Hoe noodig is het altijd te waken en te bidden, opdat de vijand der zielen geen gelegenheid krijgje zijn verderfelijke invloeden te doen gelden! Gods kinderen kunnen niet voorzichtig genoeg zijn om geen aanstoot te worden voor anderen, om niet door een „kleine” ontrouw groote verwoestingen aan te richten. Pas op, mijn waarde lezer, wees op uw hoede tegen de kleine vossen, die den wijnberg bederven!

G.

BELANGRIJ

DE CHEF-SECRETARIS E

Het was in de laatste week van en mevrouw Ridsdel met hun Tandjong Priok, met het verlangen aan het heil van de bevolking in heilssrijd, waarvoor zij vanaf h

Bijna zes en een half jaar zij kregen zij telegrafisch bericht u hun vaarwel te geven van dit Ter zijn oorzaak in den minder goe maar er is alle verwachting, dat zal medewerken, dat de Chef-S namelijk besloten, dat de Kolone Zuid-Afrika.

Wanneer we terugblikken op voor al wat Hij heeft willen doen waren tot grooten zegen.

Op het Hoofdkwartier heeft u wijze zijn plicht vervuld, terwijl u belangen van den Gezinsbond he bloeienden toestand en neemt gere

Ruim 3 jaar geleden zagen d Internationale Kweekschool vertre te drukken als officier van het I D.V. met zijn ouders naar Zuid-

Onze beste wenschen vergeze lijk waardeer ik ten zeerste wat

Moge God alles wel maken zegen stellen in ons geliefd Leger

Bandoeng, 15 Augustus '40.

Over

„In de wereld zult gij verdruk hebben, maar hebt goeden moed heb de wereld overwonnen!”

Joh. 16:

De algemeene opinie is, dat het den tegenwoordigen oorlog gaat de wereldheerschappij. Wat is er eeuwen door toch veel gevochten om die macht! Stroomen bloeds hebben gevloeid, ontzaglijk veel leed is gekomen over de elkaar opvolgende geslachten, vanwege de worsteling om de eerste plaats onder de menschen.

Tronen van goud en ivoor zijn opgericht en weer ingestort, dynastieën kwamen op en gingen weer onder, altijd weer was het de strijd om de macht. Door onze lessen in „Geschiedenis” zijn nog enkele namen in herinnering gebleven van z.g. „groote” mannen, als Alexander de Groote, Constantijn de Groote, Karel de Groote, Peter de Groote, enz.

„Groote” menschen, die grepen naar de wereldheerschappij, maar hun macht en aardsche heerlijkheid is vergaan, zij waren zoo kortstondig als de bloemen des velds, ze zijn voorbij en soms vraag ik mij af, of zij niet tevergeefs geleefd, geworsteld en gestreden hebben. Hun tronen zijn niet blijven staan, hun volkeren hebben de macht, welke met ontzaglijke offers van menschen en goederen was bevochten, weer verloren. Op hun beurt zijn zij overwonnen door anderen. Wereldheerschappij ging verloren.

„Ik heb de wereld overwonnen!”

Hoe en waardoor heeft Jezus dat dan gedaan?

U kent het verhaal van de verzoeking in de woestijn, zooals Matthéus dit beschrijft in zijn Evangelie? Daar lezen wij, dat de overste dezer wereld ten laatste tot Jezus kwam en Hem al de koninkrijken der wereld toonde met hun heerlijkheid, met het aanbod:

„Dit alles zal ik U geven, indien Gij mij slechts wilt aanbidden!” Ziedaar het aanbod der wereldheerschappij!

Macht over alles en allen! O, wat

DOOR

KOLONEL

A. C. BEEKHUIS

TUSSEN de vijf- en zeshonderd officieren van het Leger des Heils in Nederland waren bijeengekomen voor hun jaarlijksch Congres in het mooie, landelijke Conferentie-oord te Lunteren met het groote verlangen om daar met elkaar in die prachtige, rustige omgeving nieuwe geestelijke krachten op te doen, innerlijk versterkt te worden en dan straks weer uit te gaan, om te arbeiden in het koninkrijk Gods met een dieper inzicht in Gods Heilsplan en met een vaster voornemen alles ter beschikking te stellen van Hem, Die geroepen heeft tot Zijn dienst.

In de morgenstilte wordt plechtig klokgelui gehoord. Dit is het teeken, dat allen bijeen moeten komen bij het hoofdgebouw voor de

VLAG-HIJSCHING.

Daar komen ze aan van alle kanten, veteranen en jongeren, vrouwen en mannen van elken leeftijd bijna, ook de pas bevorderde Kadet-Luitenants komen aangesprongen en weldra klinkt het uit volle borst, terwijl de *Bloed en Vuur-vlag* in den top van den grooten mast wordt geheschen:

*Gegroet, dierb're vlag, aan het Leger zoo lief,
Die daar wappert te land en ter zee!
De vlag, die ten spijt van de hel zich verhieft
Als teeken van strijd en van vree.*

*De vlag, die in iederen kamp ons verzelt,
De vlag, die blijft wapp'ren, tot 't onrecht*

hersteld

*En de aarde verlost is van satans geweld,
Is de vlag van het Leger des Heils.*

Hoort Gods Woord!

„Want bergen zullen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijne goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de Heere, uw Ontfermer.”

Jesaja 54:10.

DEDEDELING

OUW LT.-KOLONEL RIDSDEL.

rt van het jaar 1934, dat Lt.-Kolonel kinderen, voet aan wal zetten te het beste wat zij bezaten te wijden gewesten en in het belang van denugd hebben geleefd.

sdien verstreken en nu dezer dagen len, dat de Generaal besloten heeft Helaas vindt dit besluit voornamelijk zondheidstoestand van den Kolonel, men verandering van klimaat er toe s weer geheel zal herstellen. Er is unkelijk met verlof zullen gaan naar

orbijgegane jaren, danken wij God t.-Kolonel en mevrouw Ridsdel. Zij

lonel getrouwelijk en op bekwame w Ridsdel op voorbeeldige wijze de hartigd. Deze Bond is nu in een oe in ledental en nuttigheid.

lonels hun dochter Bertha naar de om de voetstappen van haar ouders des Heils. Hun zoon, Douglas, gaat

Kolonels en hun geliefden. Persoongedaan hebben.

en hun leven nog voor velen tot s, tot in lengte van dagen!

Beekhuis

Territoriaal Kommandant.

ning!

egerlijk! Maar welk een prijs! Indien Gij nedervallende mij zult anbidden!"

Wij weten wat Jezus deed. Zijn antwoord was: „Ga weg, satan!" Want staat geschreven: „Den Heer uwen od zult Gij aanbidden en Hem alleen enen".

Daar en toen overwon Christus de wereld, toen Hij weigerde Zich te buigen voor den grooten tegenstander des menschen, toen Hij tegenover den vorst der duisternis vermaarde, dat alleen den wil des Vaders voor Hem volbracht zou worden in Zijn leven, het koste wat het wilde.

Daarom kon Hij tot Zijn discipelen zeggen: „De overste dezer wereld komt n heeft aan Mij niets". (Joh. 14:30).

Christus — de Overwinnaar!
Niet bezweken voor het aanlokkelijke aanbod om de macht te grijpen. Hij was gekomen om te dienen. Dat is des Vaders wil, dat was Christus' levensideaal. Met dat doel was Hij op deze wereld gekomen en dat dienen is zijn hoogsten vorm in het sterfelijk bestaan aan het kruis, waar Hij verzoening werkte voor allen, die des satans dienst vaarwel willen zeggen.

„Hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen!"

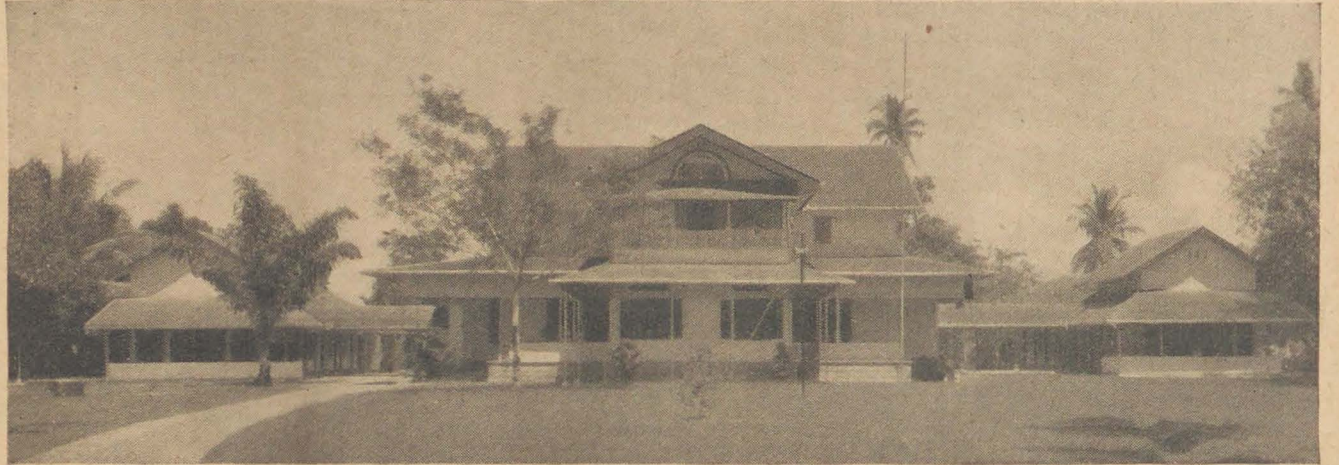
Dit woord komt ook vandaag nog tot allen, die den wil Gods boven alles tellen. Zij, die dat doen, die de geestelijke waarden hooger achten dan de wereldelijke, zij, die niet willen buigen voor den vorst dezer eeuw, maar den overste der demonen willen weerstaan, allen in verdrukking komen, maar reest niet! Hij, Die straks Zijn witten troon op deze aarde zal stellen, zegt: „Hebt goeden moed! Ik heb de wereld overwonnen."

Welk een gezegende waarheid! Dat is de teekening, dat niet het geweld, niet de brallende machtswellusteling zal heerschen, maar de liefde zal zegevieren en gerechtigheid zal heerschen tot alle eeuwigheid. O, dat alle menschen van Jezus zullen leeren, om te

Alvorens rapport uit te brengen betreffende het bezoek van onzen leider aan Padang en de opening van het nieuwe huis voor onzen Leger-arbeid, willen wij onzen lezers gaarne eerst iets vertellen over het begin van ons werk ter Sumatra's Westkust.

In November 1936 werd op verzoek van verschillende autoriteiten en vooraanstaande personen uit den handel te Padang door het Leger des Heils een tehuis voor militairen en zeelieden geopend in een klein perceel op Alang Lawas. Het klein aantal Europeesche militairen in garnizoen en de verre afstand van Emmahaven naar de woonstad Padang, bleken een ernstige belemmering te zijn om dit Tehuis tot

„Festina Lente"
De „Padangsche
Zieken-
verpleging"
juist in gebruik
genomen.

bloei te brengen. Gelukkig wist de toenmalige beheerder van het Tehuis zich aan te passen aan de omstandigheden door zich te bewegen op sociaal terrein, op welk gebied ook nog te Padang zooveel „grond" braak ligt, en zijn ervaring als verpleger in praktijk te brengen door het openen van een polikliniek en het verplegen van zieken.

Dit bescheiden begin ontwikkelde zich door den getrouwen arbeid van Majoor Carpenter en haar assistenten in die mate, dat een zoo goed als volledig ingericht ziekenhuis in gebruik kon worden genomen. De Padangsche Spaarbank, welke eigenaresse is van dit op een goeden stand gelegen gebouw, heeft alle eer van de doelmatige inrichting van dit mooie ziekenhuis.

De inrichting heeft een capaciteit van 25 bedden, waar behalve voor klasse-patiënten ook gelegenheid bestaat tot opname van on- en minvermogensden. De welbekende Padangsche geneesheer, Dr. Suringa, is als medisch adviseur aan het ziekenhuis verbonden.

genover de verlokkelijke aanbieding van den grooten vijand Gods en der menschen te zeggen: „De wil des Vaders moet geschieden; daar staat geschreven!"

De macht daartoe geeft Christus aan allen, die zich volkomen op Hem verlaten.

„Mijn Vader, schoon mijn levensweg,
Hier moeilijk vaak en donker zij,
Leer mij, dat ik van harte zeg:

„Uw wil, o God, geschiede in mij!"

A. C. B.

ONZE ARBEID AAN SUMATRA'S WESTKUST DE PADANGSCHE ZIEKENVERPLEGING

Bezoek van den Territorial Kommandant.

Nieuwe inrichting geopend door mevr. Lt. Kolonel Lebbink.

den, terwijl als chirurg Dr. Ritzema van Eck fungeert. Ook heeft het consultatie-bureau van de T.B.C.-vereniging haar „abode" aldaar. Het aantal ziekenhuis- en polikliniek-patiënten is sedert de ingebruikname van dit nieuwe ziekenhuis verdubbeld. Met veel lof wordt dan ook in Padang over deze inrichting gesproken.

Sommige autoriteiten waren door ambtsbezigheden verhinderd tegenwoordig te zijn en gaven hiervan schriftelijk kennis o.a. de ass.-resident; de terr. commandant van Sumatra's Westkust en Tapanoeli; de pl. mil. commandant.

Ook van kerkelijke kringen was er belangstelling, die getuigde van de

„Festina Lente" Haast U langzaam,
teneinde een volmaakt werk te bespoedigen.

Woorden van keizer Augustus.

Ofschoon dus reeds enkele maanden de arbeid naar dit nieuwe perceel was overgebracht, had de officieele opening daarvan nog niet plaatsgevonden. Reeds verscheidene malen stond het bezoek van Kolonel Beekhuis aan Padang op het programma, maar even zoovele malen verzocht de directrice, Majoor Carpenter, dit bezoek uit te stellen, zeker gedachtig aan de woorden van keizer Augustus, hierboven aangehaald, welke op een gedenksteen in het huis zijn aangebracht door vroegere bewoners. De Majoor stelde er prijs op een volledig toegerust ziekenhuis te kunnen toonen en in dit lof-

prettige samenwerking, welke er bestond met Majoor Carpenter, wier arbeid en persoon ten zeerste gewaardeerd werden door de Padangsche ingezetenen. Dit bleek b.v. zeer duidelijk uit een schrijven van den voorganger der Prot. gemeente, waarin hij o.a. zegt „Het spijt mij, dat u weggaat, Ik heb u leeren kennen en waardeeren om Uw werk en ik vind het jammer, dat Padang u zal moeten missen". De Apostolische Vicaris, mgr. Brans, zegt o.m. „Gaarne spreek ik mijn groote voldoening erover uit, dat wij aangenaam en prettig samenwerkten. De reden hiervan ligt in Uw verdraagzaamheid en breedheid van opvatting". Deze woorden toonen aan, hoe God Zijn dienstmaagd wilde gebruiken Zijn naam te verheerlijken en haar medemenschen tot zegening te zijn, waarvoor Zijn naam wordt grootgemaakt.

Bij gelegenheid van de opening van de nieuwe inrichting, zonden vele belangstellenden in Padang een bloemengroet. Wij zien hier Majoor Carpenter zittend temidden van den bloemenschat met haar vier trouwe helpsters.

Verder links vóór: mevr. Lt.-Kolonel Lebbink, die de openingsplechtigheid leidde: rechts vóór: mevr. Adjudant Mephram, terwijl Adjudant Mephram juist achter mevrouw Lebbink staat.

waardig streven is zij wonderwel geslaagd. Eindelijk van 14—18 Juli had het bezoek plaats en kon onze Leider een en ander inspecteeren. Het was niet mogelijk voor de officieele opening te blijven, doch hiervoor kwam mevr. Lt. Kolonel Lebbink, de wnd. secretaresse voor het maatschappelijk werk onder vrouwen en meisjes.

Op 30 Juli l.l. had de plechtigheid plaats. Onder de vele belangstellenden, die waren gekomen, werden o.m. opgemerkt resident en mevr. Boselaar; burgemeester Mr. Ouwerkerk; overste den Besten, chef v. h. militair hospitaal; de Britsche Consul; de Demang Minangkaburaad; de Kapitein der Chineezers; Dr. Suringa, Dr. Ritzema van Eck en Dr. Steen, die aan het ziekenhuis verbonden zijn; verder verschillende andere doktoren, gemeenteraadsleden, e.d.

Maar nu de opening. Mevr. Lebbink leidde dit samenzijn op prettige wijze. In haar openingsrede tot de vele vergaderde vrienden zette zij het begin van onzen arbeid uiteen, zoals dit reeds hierboven werd vermeld. Verder stond zij stil bij wat de doktoren voornoemd voor de totstandkoming van dit nieuwe ziekenhuis gedaan hebben, waarvoor hun namens den Terr. Kommandant hartelijk dank werd gebracht. Natuurlijk was er ook een warm waardeerend woord voor Majoor Carpenter en haar helpsters. Nadat mevrouw Lebbink bekend had gemaakt, dat Majoor Carpenter Padang zou verlaten om allereerst een welverdiend verlof op Java te gaan genieten, stelde zij de nieuwe beheerders van het ziekenhuis voor, n.l. Adjudant en mevr. Mephram. De Adjudant zal het algemeene beheer op zich nemen, administratie verzorgen en het contact met de buitenmenschen, Pro Juventute e.d. onderhouden, terwijl mevr. Mephram als gediplomeerd verpleegster en vroedvrouw haar volle aandacht aan het ziekenhuis zal geven.

Hierna werd het woord gegeven aan den burgemeester van Padang, waarin zijn edelachtbare onderstreepte, wat reeds door mevr. Lebbink was uiteengezet, waarop hij de „Padangsche Ziekenverpleging" als officieel geopend verklaarde.

Na een lied van samenzang kregen nu de heer Mr. van Haselen ns. den Prot. Kerkeraad en de heer Hanekuyk namens Pro Juventute, gelegenheid Majoor Carpenter te danken voor haar arbeid en de beste wenschen uit te spreken voor de toekomst van de nieuwe inrichting.

(vervolg pag. 6 kol. 1.)

WELGESLAAGDE EN GEZEGENDE JONGELIEDENDAG TE SEMARANG

Onder leiding van Kolonel en mevrouw Beekhuis.

„WAT een fijne dag is het geweest!” hoorde men van verschillende kanten, toen de laatste samenkomst op Zondag 18 Augustus circa half negen des avonds gesloten was. En dat was het ook. Voor de 400 à 450 jonge mensen, die dezen dag meemaakten is het een dag van geestelijk genieten geweest, terwijl toch ook de ontspanning niet ontbrak. In groote autobussen waren ze van alle kanten van Midden-Java komen aanzetten. Andere groepen weer met den trein en allen kwamen met blijde gezichten en een opgewekt lied. De Semarangse officieren hebben hun, waar noodig, liefderijk gastvrijheid verleend; voor verfrissingen was gezorgd, in één woord: het is een echt feest geweest, dat gevierd werd in de Loge op Pendrian, waar de kleurige Legèrvlaggen den ganschen dag wapperden.

DE ZANG.

En wat nu het allereerst te vertellen van de samenkomsten? Er was zooveel en alles was goed. Er was veel gezang en er is fijn gezongen, niet alleen krachtig en opgewekt, doch ook met begripen en gevoel, zoodat het lied een „baanbreker” was voor de Evangelie-prediking van hen, die spraken. De verschillende zangkoren deden het naar beste vermogen. Het was opmerkelijk b.v. hoe goed het zangkoor van Magelang II zong in de avondsamenkomst en in de Demonstratie hadden de zangnummers niet over het „applaus” te klagen. Soms was deze zang zeer origineel voor de **toehoorders**, doch de **deelnemers** zongen in vollen ernst, met inzet van alle krachten en het werd gewaardeerd. Semarang I, een goeiofend zangkoor, zong zeer mooi het „Jeruzalem”, waarvan door allen zichtbaar genoten werd. Machtig was dezen dag dan ook de prediking van het lied. Ook voor het gebed. Hoe mooi gevoelvol werd b.v. gezongen: „Hoor mij, hoor mij, Heiland, hoor naar mijne be!

bidde” zingen en geen wonder, dat als antwoord op dit ernstig smeeken de hemelvensters wijd open waren den ganschen dag en er zegen, veel zegen kwam.

DE KOLONEL SPREEKT.

Natuurlijk was het allervoornaamste de prediking, ofschoon alles als één gezegend geheel was samengevoegd. Dat de boodschap zoo goed tot haar recht kwam, was zeker niet in het minst te danken aan de vlotte en prettige vertaling door Brigadier Loois, die geheel één was in geest met onze Kolonel, onafscheidelijk waren orgineel en vertaling, zoodat er van geen verzwakking of afleiding sprake was.

Onze Leider wist zoowel des morgens als des avonds de volle aandacht te boeien van alle aanwezigen. Geen gedraai of gebabbel, doch gespannen aandacht, onmiddellijk reageren op een of andere treffende illustratie in woord of actie. Maar wat wist de Kolonel den profeet uit het oude Testament ook tot een levenden persoon te maken voor de jongelui! Als **geschiedenis** boeiend verteld, volgden deze 450 jonge mensen dezen dienst-knecht Gods, die door zijn ongehoorzaamheid zoo veel ellende bracht over zichzelf en anderen. „Ongehoorzaamheid maakt ongelukkig” — dat begrepen ze, hadden ze zeker allen weleens ervaren! „Bidden helpt niet, als men niet gehoorzaam wil zijn” — ook dat wisten vooral de ouderen zeker ook uit ervaring. „De natuur-elementen, die onmiddellijk God gehoorzaamden — de mensch, die met zijn vrijen wil God ontloopt.” Deze en vele pakkende dingen meer, waaraan het eigen leven getoetst kon worden, bracht de Kolonel met kracht naar voren. Vijf zielen knielden zeer ernstig zoekend dien morgen neer om meerdere heiliging te ervaren.

De avondbijeenskomst was een voortzetting van de morgensamenkomst. Wat opviel vanaf het platform was dit: er werd naar

alles goed geluisterd, doch toen de Kolonel weer begon met zijn bijbelonderwerp, was er echt verwachting en de honderden donkere oogen van deze jonge menschen vroegen om „meer”. De aanblik op zichzelf zeggende reeds. Als inleiding zong zuster Kern een mooi lied over den Grooten Vriend en in dien geest schilderde de Kolonel ook, hoe God niet het verderf van den zondaar zoekt, doch zijn behoud, zijn welzijn. Ook schilderde hij de benuwdheid evenals de uitreding van den profeet en zijn loon, toen het volk zich tot God bekeerde. Zeker zullen deze jonge menschen dit mooie bijbelverhaal niet licht meer vergeten. Een groot aantal hunner (meer dan vijftig) boog dezen Zondag in ootmoed neer om een nieuwen zegen te ontvangen.

DE ANDERE SPREKERS.

Er waren nog meerdere sprekers. De eerste was **mevrouw Beekhuis**, die sprak over de uiterlijke voorbereidingen tot dezen dag en de noodzakelijkheid ook innerlijk de ziel

tot luisteren te zetten, opdat niets verloren zou gaan. Deze wijze raad, aan het begin van den dag gegeven, is dan ook goed ter harte genomen.

Verder spraken enkele inheemsche officieren, respectievelijk Kapitein Sihono van Krengseng, Kapitein Telaoembanoa van Ambarawa en Majoor Nelwan van Palimanan. Hun onderwerp was „vriendschap met elkander en vriendschap met God”. Op zeer begrijpelijke wijze en geheel naar den aard van het gehoor behandelde deze officieren dit belangrijke onderwerp en wisten een juist licht te werpen op de behoefte aan menselijke vriendschap en hulp in dit leven tusschen ouders en kinderen, de menschen onderling, de naties onderling, doch daarboven allermeeest de vriendschap van den mensch met God. Deze toespraken, als „stem uit eigen kring” werden zeer gewaardeerd.

Ook sprak Majoor Welbourn, die als gast uit Bandoeng aanwezig was. Zijn pakkend woord, vertaald door Adjudant Young, had aller aandacht. (vervolg pag. 8 kol. 3).

Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel bezoekt het Meisjeshuis te Batavia en leidt Gezinsbondsamenkomsten in Batavia I en II.

Het is voor de bewoonsters van het Meisjeshuis altijd een vreugde, als het bezoek van mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel wordt aangekondigd. Wij denken dan terug aan vorige bezoeken, waarbij vele zegeningen tot ons kwamen.

Zondag 11 Augustus was mevrouw wederom onze gast. 's Morgens werd eerst een bezoek gebracht aan de kindersamenkomst. Wat hebben de kindern geluisterd naar het treffende verhaal door mevrouw verteld en wat hebben zij gezongen! Om half 10 waren wij bijeen voor een Oprachtdienst; deze diensten zijn altijd mooi. Hoe duidelijk liet mevrouw ook nu zien, wat de moeders ver weg moesten houden van hun kinderen en waar kracht te putten was, om een goede

moeder te zijn. De avondsamenkomst spande de kroon, er werd gezongen, er werden getuigenissen gegeven, w.o. door twee meisjes, die het vorig jaar door mevr. Ridsdel tot heilssoldaat waren ingezegend. Zoowel des morgens als des avonds zong het zangkoor. Ook een mooi duet van Kapiteine Bos en zr. Frantzen kregen wij te hooren. Daarna behandelde mevrouw het bijbelonderwerp, waarnaar met groote aandacht werd geluisterd. Vijf meisjes kwamen tot den Heer, sommigen voor toewijding, sommigen voor het eerst. Met vreugde denken wij aan dezen dag terug. Ook mochten wij in de avondsamenkomst luisteren naar een woord van mevr. Majoor Jansen, uit eigen leven en **ervaring**. Een voor allen.

BATAVIA II.

De avond van Maandag 12 Augustus was voor de zusters van den Gezinsbond van bovengenoemd korps een bijzondere, want mevr. Lt.-Kolonel Ridsdel bracht te zamen met mevr. Brigadier Hiorth een bezoek aan onze afdeling voor een speciale Gezinsbondsamenkomst. Dat dit bezoek zeer gewaardeerd werd, bleek uit de volle zaal en het hartelijk applaus bij binnenkomst der gasten.

Er heerschte een prettige stemming, zang en getuigenissen wisselden elkaar af, terwijl de eigengemaakte lekkernijen in dit gezellig samenzijn niet ontbraken. Ook naar het woord van mevr. Hiorth werd met aandacht geluisterd. Doch de toespraak van mevrouw Ridsdel was toch de hoofdschotel. Haar woorden vonden weerklank in de harten en wekten bij alle aanwezigen het oprechte verlangen, dat Jezus in haar huis zou komen, om er te blijven. De Gezinsbond van korps II dankte mevrouw Ridsdel hartelijk voor haar bezoek, daarbij ook uitdrukking gevend aan de spijt, dat mevrouw Ned.-Indië gaat verlaten en haar bezoeken gemist moeten worden. Gaarne werd echter de verzekering gegeven, dat de zusters voorwaarts zullen gaan met de bede, dat deze Bond nog grooteren zegen dan te voren moge verspreiden in de toekomst. Mevr. G.

BATAVIA I.

Ook in korps I bracht mevrouw Ridsdel een bezoek aan den Gezinsbond. De opkomst was verrassend en een inderdaad opgewekte stemming heerschte. Het openingslied „Geen Vriend als Jezus zoo trouw en teeder” zette dadelijk een stempel van vertrouwen op dit samenzijn. Mevrouw Hiorth, zoowel als de secretaresse en penningmeesteresse van onzen Bond spraken mevrouw Ridsdel in verband met haar aanstaand vaarwel woorden van dank en waardeering toe. Na het gebruikelijke kopje thee, waarvan onze zusters in zulk een wekelijksche bijeenkomst genieten, nam mevrouw zelf het woord. Op de haar eigen boeiende, eenvoudige wijze bracht zij ons een heerlijke boodschap, die diepen indruk maakte en lang zal naklinken. Mevr. Majoor Jansen liet ons als slot zingen: „Geef uw lot in handen van uw Vader” en met dit vaste voornemen gingen wij uiteen. Wij wenschen mevrouw Ridsdel Gods bijzonderen zegen toe!

N.H.

PADANG.

Bijzondere samenkomst geleid door Kolonel BEEKHUIS.

(vervolg pag. 5).

Zoowel Majoor Carpenter als de Adjudants Mephram kregen gelegenheid voor zichzelf te spreken, waarvan zij een dankbaar gebruik maakten. Nadat mevr. Lebbink deze openingsplechtigheid met gebed besloten had, namen velen de uitnoodiging aan het huis te bezichtigingen en zich met een koelen dronk te verkwikken. Het was een mooie zonnige dag na al den regen en een welgeslaagde gebeurtenis voor Padang en onzen arbeid aldaar.

GEESTELIJK WERK.

Het Leger des Heils zou niet het Leger des Heils zijn, als het zich alleen bepaalde bij het maatschappelijk werk, dat er te doen is. Waar mogelijk wordt natuurlijk een woord op z'n pas gesproken bij het verzorgen van de lichamelijke nooden. En waar mogelijk zal ook Adjudant Mephram zijn aandacht geven aan elke gelegenheid, die zich voordoet Evangelisatie-arbeid te verrichten.

Schikkingen waren ook getroffen, voor den Kolonel om tijdens zijn bezoek een geestelijke bijeenkomst te houden, waartoe het vriendelijk kerkgebouw van de Protestantsche kerk ter beschikking gesteld werd. Ondanks den zwaren regen, die viel, was een belangstellende en heilbegeerige schare opgekomen. De liederen, gezongen uit de in het kerkgebouw aanwezige zangbundels „Geestelijke liederen”, brachten de aanwezigen in de sfeer om de boodschap van onzen Leider, vervat in het tekstwoord uit Jesaja 40, in het hart te laten werken. „Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord, dat de eeuwige God, de Heere, de Schepper van de einden der aarde, noch moede, noch mat wordt?” Hij geeft den moeden kracht en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft”. — Het was een gezegend samenzijn. God zegene onzen arbeid in Padang! L.

JAARLIJKSCHE CONGRESSEN

Onder leiding van Kolonel en mevr. Beekhuis bijgestaan door verschillende officieren.

BANDOENG 20 — 23 SEPTEMBER
SOERABAJA 26 — 29 OCTOBER

In verband met deze Congressen worden bijzondere openbare samenkomsten gehouden, toegankelijk voor alle belangstellenden. Ziet uit naar plaatselijke aankondigingen!

Onze Kalender

Vanaf heden te bestellen aan alle posten van het Leger des Heils, alsook aan het Hoofdkwartier, Javastraat 16, Bandoeng. Prijs f 1.10, franco per post f 1.40

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

NATIONAAL HOOFDKWARTIER

Aanstellingen.

- Majoor M. K. Berge naar Oengaran Meisjes-huis.
- Majoor G. Hermes* naar Soerabaja Tehuis voor Zee- en Landmacht.
- Majoor H. Hoffmann naar Koendoer.
- Adjutant S. Johannessen* naar Bandoeng II.
- Adjutant R. L. van Kralingen* naar Malang Mil. Tehuis.
- Adjutant A. Merpati naar Peana (in bevel).
- Adjutant E. Pantea naar Pati (in bevel).
- Adjutant E. Sahetappy* naar Kantewoe (in bevel).
- Kapitein S. Baastö* naar Batavia II.
- Kapitein B. Barani naar Wajoe (in bevel).
- Kapitein E. Boe naar Tompoe (in bevel).
- Kapitein P. Helmhout* naar Djokja Mil. Tehuis en Korps.
- Kapitein H. F. Hotvedt naar Pekalongan.
- Kapitein Jatimin naar Pelantoengan.
- Kapitein Ph. Laoea* naar Kalora (in bevel).
- Kapitein A. Manorek* naar Lindoe (in bevel).
- Kapitein P. Palasongoe* naar Sibelaja (in bevel).
- Kapitein J. Sarman* naar Pandere (in bevel).
- Kapitein J. Toeliringgi* naar Moroei (in bevel).
- Kapitein D. Woearala naar Solo.
- Luitenant I. Hendrik naar Djokja.
- Luitenant P. Pakoe naar Paloe.
- Kdt.-Luitenant M. Adji naar Pekalongan.
- Kdt.-Luitenant T. Bindoe naar Gimpoe.
- Kdt.-Luitenant J. Idris naar Djokja.
- Kdt.-Luitenant J. Lowongan naar Krengseng.
- Kdt.-Luitenant J. Ngahoe naar Magelang.
- Kdt.-Luitenant D. Panimoeloe naar Kapiroe.
- Kdt.-Luitenant L. Peroeroe naar Koelawi.
- Kdt.-Luitenant Soewignjo naar Ambarawa.
- Kdt.-Luitenant J. Tabemoesa naar Bora.
- Kdt.-Luitenant T. Tantoe naar Toro.
- Kdt.-Luitenant T. Tarima naar Oengaran.

A. C. BEEKHUIS.
Ter. Kommandant.

Bandoeng 21 Augustus '40.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Terr. Kommandant.

- 1 September — Bandoeng I (opdrachtdienst); 8 — v.m. Batavia I, n.m. Batavia II; 12 Bandoeng Morgenwijding, Nirom; 15 Bandoeng Radio-uitzending PMY; n.m. Bandoeng II; 20-23 Bandoeng, Congres.

De Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel.

- 1 September — Soerabaja I v.m., Soerabaja II n.m.; 2 — Soerabaja, alle korpsen verenigd; 3 — Malang; 4 — Kasijan; 10 — Semarang O.H.; 11 — Semarang, Boegangan; 12 — Semarang I; 20-23 Bandoeng, Congres.

Brigadier Hiorth.

- 1-2 September — Cheribon; 8-9 Batavia II; 15-16 Bandoeng I; 20-23 Bandoeng, Congres (met den T. C.); 29 — Batavia I.

Brigadier Loois.

- 8 September — Magelang II; 11 — Sapoean; 18 — Djokja; 19 — Solo; 20 — Madioen; 25 — Magelang I; 29 — Semarang I v.m., Krengseng en Bendosari n.m.

Brigadier Meijer.

- 1 September — Poeloe si Tjanang; 7-9 Pematang Siantar; 15 — Belawan; 22 — Kabat Djahe; 28-29 Medan.

Adjutant Brouwer.

- 7-8 Krengseng, Weleri, Bendosari; 16 — Bandoeng I; 27 — Malang; 28-29 Toeren en Toempang; 30 — Blitar.

Adjutant Palstra.

- 1 September — Soerabaja I v.m., II n.m. (met den C. S.); 2 — Soerabaja, Loge; 6 — Soerabaja IV; 7 — Malang I; 8 — Soerabaja II; 15 — Malang II.

Adjutant Runtuwene.

- 17 — Toempaan; 18 — Amoerang; 21 — Tompasso; 22 — Sonder; 24 — Pinaras.

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

SEPTEMBER 1940.

*„Zoo dan, zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere.”
I Korinthe 15 : 58.*

20 Augustus 1940.

Onze lezers zullen in de aankondiging van den Territoriaal Kommandant gelezen hebben, dat wij vaarwelorders hebben ontvangen en Ned.-Indië binnenkort zullen verlaten. Dit zal dus de laatste keer zijn, dat ik in de gelegenheid ben de maandelijksche „Aanteekeningen” voor de Strijdkreet te schrijven. Hoe menigmaal heb ik in den loop der jaren deze kolommen met mijn aanteekeningen mogen vullen; het is nieuws van allerlei aard geweest: overwinningsberichten en ook droevige tijdingen, berichten over vooruitgang van den Legerarbeid en huwelijksklokken, die luidden, naast berichten van zorg en rouw. Maar het beste is, dat er ook berichten zijn geweest over zielen, die tot den Heiland kwamen, waaruit zoo duidelijk blijkt, dat de eenvoudige Evangelieboodschap van Jezus Christus nog steeds ingang vindt onder de menschen. Moge Gods zegen bij voortdurende op U allen rusten. Laat ons voortgaan met onzen arbeid voor den Heer en geve Hij ons de vreugde nog vele zielen te mogen winnen voor Zijn Koninkrijk!

De Territoriaal Kommandant.

Terwijl ik deze aanteekeningen neerschrijf bevindt onze leider zich op reis. De Jongeliedag te Semarang werd door hem geleid en volgens juist ontvangen berichten was het een goede dag. Op het oogenblik bezoekt de Kolonel den Oosthoek voor het leiden van samenkomsten, ook de J.L.Dag te Soerabaja op Zondag a.s. zal onder zijn leiding staan. Mevrouw Beekhuis vergezelde den Kolonel naar Semarang en nam deel aan den J.L.Dag aldaar. De afgelopen maand bracht de Kolonel een bezoek aan Padang en vonden te Batavia besprekingen plaats met verschillende autoriteiten.

Gelukwensen.

Lt.-Kolonel Lebbink heeft dezer dagen 25 jaren arbeid als Heilsofficier in Ned.-Indië achter den rug, terwijl Brigadier Loois den dag herdacht, waarop hij 30 jaar geleden zijn arbeid in Ned.-Indië aanving. Zeer zeker een mooie diensttijd om op terug te zien. Wij

hopen, dat onze makers nog vele jaren voor den Heer in ons geliefd Leger zullen mogen arbeiden.

Brigadiers Brandt.

Brigadier Brandt schrijft ons, dat de samenkomsten, die door hem in verschillende korpsen zijn geleid, goed geslaagd zijn. Zooals bekend maken Brigadier en mevrouw Brandt een tournee door Java; wij vertrouwen, dat de samenkomsten, die nog zullen worden gehouden, tijden van zegen en aanmoediging zullen zijn voor de officieren en makers en wij bidden, dat de Brigadiers de vreugde mogen smaken om vele zielen tot den Heiland te leiden. Na afloop van deze tournee zullen de Brigadiers tijdelijk het beheer van de Leprozen-Kolonie Koendoer op zich nemen, terwijl Majoor en mevrouw Uylings hun jaarlijksch verlof genieten.

Congres Bandoeng.

Het jaarlijksch Congres in West-Java zal van 20 tot 23 September te Bandoeng worden gehouden. Enkele officieren van korpsen en inrichtingen buiten Bandoeng zullen aan het Congres deelnemen. Mochten er te Bandoeng Legervrienden zijn, die genegen zijn één of meer officieren gedurende die dagen te logeeren, dan zullen wij dit zeer op prijs stellen. Het Congres zal worden geleid door den Territoriaal Kommandant. Behalve officierssamenkomsten zullen er op Zondag 22 September openbare samenkomsten worden gehouden in de zalen van Bandoeng I en II, terwijl op Maandagavond tevens de openbare Afscheidssamenkomst van den Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel zal plaats vinden. Wij bidden voor een geestelijke opwekking!

Padang.

Onze ziekenverpleging te Padang is overgebracht naar een ander gebouw en heeft een uitbreiding ondergaan. In verband met de officieele opening reisde mevrouw Lt.-Kolonel Lebbink naar Padang, vergezeld door Adjutant en mevrouw Mephram, die zijn

DE CHEF-SECRETARIS LEIDT DE WELKOMST-SAMENKOMST VAN BRIGADIER EN MEVROUW BRANDT IN BANDOENG I

De Congreszaal is reeds menigmaal getuige geweest van vaarwel en welkom. Ook op Donderdag 24 Juli was zij gevuld met een flinke schare, die gekomen was om de Brigadiers Brandt „welkom thuis” te heeten na hun buitenlandsch verlof, dat zij in Amerika en Canada doorbrachten. De leiding van deze bijeenkomst berustte bij den Chef-Secretaris, die, bijgestaan door mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel en Lt.-Kolonel Lebbink, dezen avond tot een prettige herinnering voor de Brigadiers maakte.

Er heerschte een opgewekte strijdgeest, die in woord en lied tot uiting kwam. Het bekende „Halleluja” van Brigadier Brandt werd meerdere malen gehoord! Met een hartelijk woord heette de Kolonel onze makers welkom en sprak de hoop uit, dat ook deze nieuwe periode een tijd van grooten zegen zou worden. Daarop zong een mannen-kwartet ter afwisseling een lied, waarna mevrouw Brandt gelegenheid kreeg een woord te spreken. Natuurlijk was dit eerst een uiting van vreugde over het weerzien van den eenigen zoon in Canada en vele geliefden en vrienden in het vaderland. Ook over den grooten zegen, ontvangen in vele bijeenkomsten, inzonderheid die, welke geleid werden door de vorige Generaal, Evangeline Booth, werd verteld. Met veel warmte sprak mevrouw Brandt ook over wat gezien was van den arbeid in China. In twee groote kampen worden daar een 20.000 vluchtelingen door

In antwoord op een dezerzijds telegram aan H.K.H. Prinses Juliana bij gelegenheid van de herdenking Harer geboortedag, mocht de Terr. Kommandant een schrijven ontvangen, waaruit wij het volgende citeeren.

„Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana der Nederlanden, draagt mij op U allen, Commandant, Officieren, Soldaten en volgelingen, van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië, Hare groote erkentelijkheid te betuigen voor het telegram met gelukwensen, aangeboden ter gelegenheid van de herdenking van Hoogsterzelve Geboortedag!

Juist in deze kormervolle dagen, worden Uwe verzekeringen van liefde en trouw aan het Koninklijk Huis, bijzonder op prijs gesteld.”

w.g. C. Brn. de Vos van Steenwijk
Schout bij Nacht b.d.
Adjutant van H.M. de Koningin,
dienst doend bij
H.K.H. Prinses Juliana.

GOD ZEGENE ONS VORSTENHUIS!

aangesteld in bevel van ons medisch en geestelijk werk aldaar (een verslag over deze opening kan men elders in dit nummer vinden).

Terzelfder tijd heeft Majoor Carpenter haar taak in Padang neergelegd, welke zij gedurende drie jaar met toewijding heeft vervuld. De Majoor is thans op Java in ons Rusthuis, om haar jaarlijksch verlof te genieten.

Brigadier Stewart (R).

Wij lazen in het laatste nummer van de Engelsche War Cry, dat Brigadier Christine Stewart voor behandeling is opgenomen in een Ziekenhuis in Londen. Wij hopen en bidden, dat zij spoedig haar gezondheid zal terugwinnen, Zooals wellicht bekend, heeft de Brigadier in den laatsten tijd veel met ziekte te kampen gehad.

Personalia.

Wij waren verrast mevrouw Majoor Schaffer in Bandoeng te zien. Met genoegzame bemerkten wij, dat zij er goed uitziet en haar gezondheid wat beter is. Haar verblijf in Bandoeng zal slechts enkele dagen duren, waarna zij zal terugkeeren naar het Rusthuis te Garoet. De Heer zegene onze veterane mevrouw Scheffer!

Het spijt ons te moeten melden, dat Majoor Midtbö zijn voet heeft gebroken en opgenomen moest worden in de C.B.Z. te Semarang. Thans is de Majoor teruggekeerd naar Pelantoengan, doch is nog niet in staat zijn gewone werkzaamheden te verrichten.

Kapiteine J. Ossendrijver gaat goed voort en wij hopen, dat zij over niet al te lange tijd een aanstelling kan aanvaarden.

In het gezin van de Kapiteins Sprokkelreef heerscht vreugde over de geboorte van een dochter. Wij hopen, dat zij moge opgroeien tot een ware strijdster voor den Heer.

Overplaatsingen.

In 't belang van onzen arbeid was het noodzakelijk een aantal Officieren van aanstelling te doen veranderen. Wij hopen, dat zij spoedig geheel thuis zullen zijn in hun nieuwe omgeving.

In dienst van het land.

Opnieuw zijn enkele mannelijke officieren opgeroepen voor den militairen dienst, n.l. Adjutant Lippe, Adjutant Barteling en Kapitein Wijkhuizen. Ook Adjutant en mevrouw Muskee zijn aangewezen voor bijzonderen dienst; zij zijn belast met het beheer van het Beschermingskamp te Blitar. Mogen zij tot zegen zijn voor degenen, die onder hun toezicht gesteld zijn!

De Generaal heeft Lt.-Commissioner Frank Dyer en Lt.-Commissioner John Lewis bevorderd tot den rang van Commissioner. Eerstgenoemde is Internationaal Secretaris voor de U.S.A., terwijl Commissioner Lewis tweede in bevel is van het Mannen Maatsch. werk voor Groot-Brittannië en Ierland.

Vernomen werd dat Kolonel Mary Booth, de leidster van het Leger des Heils in België, geïnterneerd werd in een concentratie-kamp bij Berlijn. Gedenk haar in uw gebeden.

**OOGSTFEEST
ZONDAG EN MAANDAG
8 EN 9 SEPTEMBER**

DRAAGT ELKANDERS LASTEN

Maakten wij de vorige maand melding van de inzameling te SOERABAJA van wollen goederen ten bate van de oorlogsslachtoffers, ditmaal kunnen wij onzen lezers mededeelen, dat een dergelijke inzameling heeft plaats gehad in MALANG, die zeker niet onder behoort te doen voor die in eerstgenoemde plaats.

Bergsma, verder ook Adjudant Palstra en de korpsofficieren.

Adjudant Muskee van Soerabaja kon met vreugde melden, dat ook de tweede auto voor „Mobile Cantine” gratis is geschonken. Ook de ombouw tot het doel geschikt, wordt gratis verricht, terwijl een ruimere bijdrage

Op 29 en 30 Juli werden deze „brokken-dagen” gehouden en reden de vrachtauto's, vrijwillig hiertoe afgestaan door de heeren Oei Hoo Tjing, Go Tjong Kwee en O.K.T. door de stad. De inzameling is een groot succes geworden. Officieren en heilssoldaten van de korpsen Malang I en II, hebben zich bijzonder voor deze poging geïnteresseerd. Een groote hulp was ook Majoor Steen van Toeren, die met zijn trombone-spel ver in den omtrek der wagens gehoord werd.

Niet minder dan 2334 stuks kleding, alsmede dekens, slaapzakken, laarzen, schoenen en andere artikelen werden opgehaald, benevens een heelen stapel lectuur voor de militairen. Op nevenstaande foto ziet men nog het restant van deze inzameling. Toen de fotograaf kwam was het grootste gedeelte reeds afgedragen aan het COVIM. Van deze laatstgenoemde organisatie waren hierbij aanwezig: mevr. Hogewind, echtgenote van den resident, mevrouw Lecoultré en mevr.

voor den aankoop van benzine ook niet is uitgebleven. Voor al deze blijken van medeleven in deze bijzondere pogingen is het Leger des Heils natuurlijk zeer erkentelijk.

In BANDOENG, DJOKJA en AMBON wordt eveneens een soortgelijk werk gedaan, zij het dan ook op eenvoudiger schaal.

In Bandoeng trekt Adjudant Barteling, de beheerder van het Mil. tehuis, er elken avond op uit met een assistent om aan 10 wachtposten een thermosflesch met warme koffie af te geven voor de gaande en komende wacht, die daar zeer dankbaar voor is. Een 150 à 160 man wordt hierdoor verkwikt. Zoo doen onze officieren, wat hun hand vindt om te doen.

DRAAGT ELKANDERS LASTEN EN VERVULT ALZOO DE WET VAN CHRISTUS.

SEMARANG DE DEMONSTRATIE OP ZONDAG- MIDDAG.

vervolg van pag. 6 kolom 4.

Hierover zou een gansche bladzijde geschreven kunnen worden, want het was een vol programma. We moeten echter met enkele trekken volstaan. Behalve de zangnummers, die we reeds noemden, was daar het muziekkorps van Semarang I, dat keurig speelde. Hier noemen wij ook de dappere muzikanten van BOEGANGAN, die krانig

KAMPVUUR IN BANDOENG

Kolonel Beekhuis onthult den naam van den Jongenstroep;

Adjudante Brouwer van den Meisjestroep.

In verband met den verjaardag van prinses Irene werd op het terrein van het Jongenshuis een mooi kampvuur gehouden. 't Was een prachtige avond, de sterren stonden hoog aan den hemel en het was koud, zoodat allen zich verheugden op de warmte van het vuur, dat keurig opgebouwd gereed lag. Spoedig laaiden de vlammen op, de Padvinderstroepen marcheerden aan en schaarden zich in een kring erom heen, en allen stemden in met het „Wilhelmus”.

Adjudant Brouwer memoreerde in haar openingswoord de droeve tijdsomstandigheden, waaronder deze eerste verjaardag van onze kleine prinses werd gevierd, doch ook den zegen, dat wij op dezen avond op deze wijze nog te zamen konden komen en ons Vorstenhuis voor ons bewaard gebleven was. Allereerst werd daarna de naam van den meisjestroep onthuld, die in verband met deze gelegenheid „Prinses Irene” was. Op origineele wijze ontving de Jongenstroep zijn naam „SIOUX”. Deze werd onthuld door Kolonel Beekhuis, die als eere-gast tegenwoordig was.

Opgevoerd naar den aard en keuze der jongelui zelf, volgde nu een gevarieerd programma, afgewisseld door „yells”, waardoor de tijd ras voorbij ging. Het werd tijd om te eindigen. Kolonel Beekhuis verzamelde alle aanwezigen in een dichten kring om het vuur, dat in mooie blauwe vlammen rustig brandde. Onze Leider maakte dit oogenblik tot een gewijd moment. Na een passend woord betreffende het getroffen vaderland, onze geliefd Vorstenhuis en onze eigen taak, werd in diepe stilte een eerbiedige hulde gebracht aan de mannen, die hun leven gaven in de verdediging van hun vaderland, zoowel in Nederland als de andere onderdrukte en nog strijdende landen, welke door ons internationale Leger daar vertegenwoordigd waren. Het was een diep ontroerend moment, waarvan ieder de waarde gevoelde.

Na het slotgebed werden door Adjudante Brouwer nog enkele insignes uitgereikt aan Verkenners. Twee ervan kregen als bijzondere onderscheiding het insigne voor „Nationaal Dienst”. Hiervan werden er in Bandoeng 36 uitgereikt, twee ervan voor onze Heilspadvinders, waarop wij allen trotsch zijn: het zijn Chris Pouwels en Wim Marcus. Het was voor de jongelui een aardige avond.

Het „restant” van de kleeren-inzameling te MALANG.

Cliché „De Malanger”.

meehielpen. Er waren een stokoefening, een vlagoefening, nummers van fluitkorpsen met groote trom. Fier en flink liep het alles van stapel. Er waren ook ernstige nummers, b.v. spreekkoren, die een goede boodschap brachten met diepe strekking; een keurig stukje „De verloren zoon” door het Oogl. hospitaaljeugdwerk uitgevoerd, wat zeer insloeg; een bloemenmarsch en dan een prachtig stukje „De Legervlag” van de meisjes van Oengaran. Er was voor elk wat wils en er werd door iedereen genoten. Alle deelnemers gaven hun algeheele medewerking, elke post gaf het beste en de zeer goede stemming onder deze honderden jongelui was het beste bewijs, dat alles gewaardeerd werd; wat de leiders voor dien dag gedaan hadden. Brigadier Loois en Adjudante Brouwer kregen een extra „dank U” van den Kolonel, dat krachtig beaamd werd.

„Het was een fijne dag”, ja, daarmee stemden wij allen in. God zegene de Jeugd van Midden-Java!
C. B.

RADIO-UITZENDINGEN NICRO-UITZENDINGEN

Radio-Vereeniging „Midden-Java” (SEMARANG)

5 September Avondwijding,
19. — 19.30 uur

te verzorgen door:

Mevr. Majoor E. Jennerström.

26 September Avondwijding,
19. — 19.30 uur

te verzorgen door:

Majoor J. Th. Cardinaal.

N. I. R. O. M.

12 September 11.40 — 12. — uur

Morgenwijding te verzorgen door:

Kolonel A. C. Beekhuis.

PMY- Archipelzenders

op een golfengte van 58.31 m.

ZONDAG 15 September a.s.
17.30 — 18.30 uur

Uitzending van „een Leger des Heils-
samenkoms” onder leiding van:

Kolonel A. C. Beekhuis.

Radio-Vereeniging „OOST-JAVA” (ARVO)

24 September 11.30 — 12. — uur

Uitzending voor zieken, te

verzorgen door:

Adjutant W. F. Palstra.

VOOR DE JEUGD

HET LIED VAN DE RIJST

Verweg in Japan was een kleine jongen bezig zijn vader te helpen bij het beplanten van het rijstveld. Hij had een grooten hoed op met een punt, om zich tegen de zon te beschermen, en zijn bruine beenen zaten vol modder, want hij had juist een dam gemaakt om het water tegen te houden.

Vader en zoon namen de kleine groene plantjes van de kweekbedden en plantten ze op gelijke afstanden in de sawah's. Toen lieten zij het water op het veld stroomen, zoodat de rijstplantjes geheel bedolven waren.

Het was zwaar werk, want den ganschen dag moest men in de brandende zon en in de modder gebukt staan, totdat de rug pijn deed en men moest zoo goed opletten, dat de plantjes in rechte rijen stonden! Maar deze kleine Japansche jongen hield van

hard werken en bij alles, wat hij deed zong hij een liedje.

„Ik buig mijn rug, zoodat ik niet naar den hemel kan kijken, maar de blauwe lucht weerspiegelt zich in het rijstveld”, zong hij.

Nadat de rijst geplant was werkten vader en zoon nog elken dag hard in het veld. Het water moest op de juiste hoogte gehouden worden en het onkruid voorzichtig verwijderd. Soms waren er kleine gevaarlijke sawah-slangen of insecten met een vergiftigen beet en dan gebruikte de jongen stroo om zijn beenen te beschermen.

Spoedig begon de rijst te groeien en geleek de sawah bedekt met een lichtgroen vloerkleed. Toen zong de jongen: „De zon en het water uit de rivier maakten samen een mooi kleed, het is het groene kleed van het rijstveld.”

Na een tijd kwamen de goudgele halmen, zwaar met mooie groote rijstkorrels. Honderden kleine rijstvogels vlogen over het veld om hun deel van den oogst te eischen. Toen werden de rijsthalmen geplukt en mocht de jongen zijn vader weer helpen.

Nu zong hij een oogstliedje: „Straks is het veld leeg en dor, maar dan heb ik elken dag een kom met heerlijke rijst!”

Op Java ziet men de vrouwen en meisjes veel op de sawah's werken, doch het liedje van de rijst hoort men vaak over de velden weerklinken en de dankbaarheid voor het dagelijksch voedsel mag iedereen uitzingen, die het door Gods goede zorgen ontvangt.